

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. Nr. 212.

Anden Session.

72de Møde.

Mandagen den 3die Februar.

(Fortsat).

Justitsministeren (fortsat): Jeg kan ikke gaae ind paa den Anstuelse, som det ærede Udvalg i sin Betænkning har fremsat, at „Spørgsmaalet, om Noget er tjenstpligtig eller ikke, noksaa meget som det om Maaden, hvorpaa Tjenesteplichten skal opfyldes, synes at være af den Natur, at ikke saa meget strenge Rettsregler, som en rigtig Opfatning af det concrete Tilfældes Betskaffenhed, maa afgjøre Sagen“. Det synes mig ganske afgjort, at Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa man skal afstjene sin Barnepligt, aldeles afhænger af Omstændigheder, som ikke kunne inddrages under Domstolenes Paafjendelse, medens derimod Spørgsmaalet om Bedkommendes Tjenesteplicht i Regelen dog afhænger af de Lovbestemmelser, der gjælde i saa Henseende, sammenholdte med det specielle Tilfælde, hvori den Paagjældende befinder sig, og disse Spørgsmaal synes mig derfor meget vel, ligesom det ogsaa har viist sig ved Landmilitaaret, at egne sig til Afgjørelse ved Domstolene. Jeg kan derfor ikke andet end holde fast ved, at det Forslag, der er gjort i Udkastet, fremdeles følges. Den eneste Retning, hvori jeg maatte ansee Udvalegets Forslag for bedre, er rigtignok med Hensyn til den Tid, der gaaer med til at faae Sagen afgjort ved Domstolene og de mulig dermed forbundne Bekostninger. Men det synes mig dog ikke, at disse Hensyn kunne være af den Vægt, at de skulde kunne omstøde de efter min Formenting fuldgyldige Principhen-syn, der her bør gjøre sig gjældende.

Dahl: Jeg maa give den høitærede Justitsminister fuldkommen Ret i, hvad han i dette Tilfælde har anført, og jeg kan ikke

nægte, at det forekommer mig noget særegent, at den høitærede Minister forsvare dette Princip ligeoverfor Udvalget. Jeg kunde snarere have tænkt mig det modsatte, at Ministeriet vilde have den større Myndighed. Saaledes som Sagen her er stillet, forekommer det mig at være aldeles i sin Orden, at Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at tjene i Borgervæbningen i det Hele afgjøres ved Domstolene. Den ærede Ordfører har paaberaabt sig, at med Hensyn til den egentlige militaire Tjeneste afgjøres Spørgsmaalet om Ens Forpligtelse til at tjene vel ved Domstolene, hvad Landmilitaaret angaaer, men hvad Søetaten angaaer, derimod af administrativt Bei. Men det vil ogsaa erindres, at denne Bestemmelse med Hensyn til Søetaten er en Snees Aar ældre, og man kunde vel tænke sig, at andre Principer gjorde sig gjældende dengang, end i 1829. Det forekommer mig saa naturligt og retligt, som noget, at disse Spørgsmaal afgjøres af Domstolene. En anden Sag er, som jeg villig vil indrømme, at i de concrete Tilfælde — og det skulde være for mig det Bigtigste — kan det have sine Vanskeligheder at afgjøre, om det enkelte Tilfælde, hvorom Taleren er, henhører under Domstolene eller den administrative Afgjørelse. Jeg veed, at disse Spørgsmaal tidt have ligget paa Grændsen af hinanden; men, at det i Principet er rettest at afgjøre disse Spørgsmaal, saavidt muligt, ved Domstolene, forekommer mig klart.

Orsted: Der kunde vist ingen Anledning være til at troe, at Justitsministeren skulde være tilbøielig til at ønske at have de omhandlede Sager under sin Afgjørelse. Jeg troer, at den Myndighed, her er Tale om, ikke er af nogen stor Betydning, og at det kun kan være en fortrædelig Forretning, uden at have særdeles Interesse, saa at jeg ikke troer, at man